

Maar hierna zweeg ze, sterker blozend, en als geschrokken van zichzelf. Haar blikken gingen wat hooger, haar lichaam strekte zich; te staren scheen ze, een paar seconden, naar iets dat ze zag in haar gedachten, iets groots en noodlottigs. Huib daarentegen liep een weinig voorover, hij hoestte eens en keek een anderen kant op, gaf geenerlei teeken hoe diep de plotselinge vertrouwelijkheid harer mededeeling hem had getroffen. Maar beletten kon hij niet, dat die onzinnige gedachte van zooeven met hernieuwde kracht terugkwam — en nu met blind, wanhopig, maar onweerstaanbaar verzet tegen eigen verwerping en hoon. Geen zorgelooze jeugd? Misschien ook nú nog niet gelukkig? Dit prachtige, stralende meisje? Was 't niet om woest te worden van opstandigheid?.... En fel als zoeklichten zwierven zijn gedachten over zijn eigen verleden, zijn jeugd — zijn laatste ontberende jaren....

Hij vroeg omstandig naar haar studie. Zij had al doctoraal gedaan; het semi-arts kwam aan de beurt nu; co-assistent was ze, om beurten, bij haar professoren — druk werk ja, maar, o, verbazend interessant! Haar studie had haar volle enthousiasme — o, ja, ja, goddank! Zelf begreep ze niet, schoon ze 't dagelijks om zich heen zag, hoe 't zonder zulk een sterk enthousiasme in 't algemeen mogelijk was. Als dát je niet droeg! Want de teleurstellingen, die je door moest, de ellende, die je bijwoonde, al die afgrijpselijke ziekten, waardoor de mooiste en onmisbaarste levens verwoest werden, en waar je toch maar machteloos tegenover stond meestal! Dat er dokters zijn, die moedeloos worden of cynisch, die afstompen, zich hun onmacht niet meer bewust maken — ze had er een voorbeeld van gezien in haar naaste omgeving — o, 't was afschuwelijk, haast misdadig.... maar toch.... Zooveél misdadigheid, niet waar, die ten slotte begrijpelijk wordt en op haar beurt meelijwekkend....

En intusschen, al kon je de menschen dan ook maar zoo zelden genezen, zooveel kon je voor hen doen, voor hen zijn soms.... Wie ook dat ten halve deed, niet zijn gansche wezen inzette! Maar dat moest ten slotte toch iedereen, in alle werkkringen. U toch ook, meneer Hoogland!"

„Natuurlijk!.... Zonder dat bereik je niets, niets!"

Ja-ja, hoorde Huib in zichzelf, je zegt het wel goed, vriend, maar dóe je 't ook altijd, werkelijk je gansche wezen?.... Wat een stimulans toch, zoo'n meisje!.... Til, Cootje, Liesje.... och nee-nee, heel lief, maar dat was het niet; niet die zachtheid, die eeuwige zorg, dat verslappende medelijden.... Janneke indertijd! Die prikkelde ten minste! Maar tot trots en eerezucht, tot schitteren — niet tot de echte toewijding, de overgave....

Ze waren genaderd tot haar straat, tot haar woning haast. Schemering viel.... En opnieuw drong het, schrik gevend, tot Hoogland door: als ze dáár zouden zijn — dan was het uit. In-eens uit, en voor goed